

Poble de Salt

PERIÓDIC QUINZENAL

SUBSCRIPCIÓ A LA BESTRETA
1'25 Trimestre
Número solt, 15 cèntims

Redacció i Administració:
Princesa, 132. - SALT

CENTRES DE SUBSCRIPCIÓ I VENDA
Princesa, 132.-Salt
Carretera de Girona, 55.-Veinat

UNA SORPRESA

Però és possible? Sí, sí, no hi ha dubte. Diu ben clar i amb lletres grosses POBLE DE SALT, i parla d'aquell amic i de l'altre, d'aquell carrer i d'aquella plaça, de l'escola, de l'Ajuntament... Però, és possible? torno a repetir.

Així discorria, quan en terres llunyanes llegia per primera vegada el número primer d'aquest quinzenal. Oh, enyorat poble i tant més enyorat com més lluny de tu em trobo! ¿Que has desterrat tota aquella trepa de fills desnaturalitzats que no vacil·laven a donar-te aquells injustos qualificatius d'avorrit, d'estúpid i fins algun t'anomenava—per què no dir-ho—, t'anomenava cafre? Et veig més alegre, més expansiu. Si ho has fet, has portat a cap una de les obres més transcendents de la teva vida, puix que ni els planys ni les llàgrimes no t'hagueren redimit mai de l'estat somnolent en què et trobaves. Ben volgut POBLE DE SALT, tu faràs més suportable el meu exili, tu reviuràs els records dels jorns més feliços de la meva vida, quan encara no empès per les necessitats d'aquesta vida material, em plaïa de jugar, cantar, passejar per la carretera fent mil projectes que tal vegada cap no tindrà realitat. Amb quina fretura esperaré les quinzenes. Però, vull que m'ho contis tot, ben tot, perquè jo també et contaré coses que potser t'agradaran. Et contaré la vida i els costums de la terra allà on visc, que per cert són diferents dels teus. Però, et demano, això sí, que no te'n riguis per absurds que et semblin, perquè tan dignes de consideració i respecte són els seus com els teus.

* * *

Orientació professional

És ben trist ço que succeeix avui dia. Si pregunteu a un jove quin ofici té, us contestarà amb un somriure esfereïdor: «L'ofici és el de menys; però guanyo tantes pessetes». Sí, sí, remassa, remassa, força pessetes el pes de les quals t'allomara

Aquí hi ha un paleta, allà un estudiant, més enllà un barber... Però, el primer és paleta perquè diu que avui els paletes guanyen molt, el segon estudia perquè el seu pare ho vol així, l'al-

tre és barber perquè el seu pare ho era també; i de tota aquesta gent mancada de vocació en surten els oficials dolents, els «fracassats», els obrers que demanen treball com aquell que pidola una almoina; no se'ls té consideració de cap mena, i avui, que el treball es desenrotlla a base despecialitats, menys que mai.

Cadascú ha d'escollir l'ofici per què mostri més bones qualitats, i després ha d'aprendre aquells coneixements necessaris per tal d'exercir-lo complidament.

Tots els joves passen una edat crítica, l'edat en què es surt de l'escola per entrar de ple a la lluita per la vida, i qualsevol determinació que en aital moment es prengui té influència capital en l'esdevenidor. Per això l'escolliment d'ofici no es pot confiar a l'atzar, ni al caprici, ni tampoc a la necessitat (que és una cosa passatgera), ni menys als mals consellers; sinó que s'han d'esbrinar i s'han de formar les aptituds professionals acudint al mestre i al metge.

El mestre, aquest modest funcionari, és el primer que pot donar auxili al jove que s'obre pas en la vida; ell és qui el coneix, que l'estudia i qui el guia. Dins el treball escolar, el mestre pot conèixer la vocació de l'alumne, vocació que unes vegades es manifesta amb tota la seva força, mentre que per altres vegades apareix dominada per la vacil·lació, i aleshores el jove, o bé guarda una neutralitat completa, o fa com els papallons que volten de flor en flor, les prova totes sense mostrar predilecció per cap.

Quan la vocació és ferma, hom la deu comprovar, a fi que no sigui efecte de suggestions més o menys arrelades, com, per exemple, l'ofici del pare, l'afició al salari... quan la vocació no es coneix, llavors cal evitar l'esperit i despertar les aptituds mitjançant les preguntes, l'observació i l'experimentació.

Les aptituds estan formades per elements biològics, psíquics i intel·lectuals. Entre els primers, són cabdals l'edat, el sexe, la salut, el gènere d'alimentació, l'herència, etc.; entre els segons, el principal és l'educació i l'ambient moral que formen el caràcter i el temperament; entre els intel·lectuals, tenim la predisposició, la imaginació, la memòria, etc.

Per arribar a fixar les esmentades aptituds es segueixen molts sistemes de proves, tots de caràcter individual, i que s'anomenen *tests*. Bèlgica i França són, tal vegada, els capdavanters d'aquest moviment que avui a Europa sembla modern, però del qual l'espanyol Joan Huarte, en el segle XVI, n'havia fet ja esment.

Cal pensar, doncs, en l'ofici que hem de donar als nostres fills, perquè no hàgim de sentir les seves amonestacions durant tota la vida.

BENJAMÍ

GALETES I XOCOLATES
S O L S O N A
SON LES MES PREFERIDES PER
LA GENT DE BON GUST

El Somrís

(A la meva amiga C.)

*Sempre a tots els llocs la veureu
amb l'etern somriure als llavis
que és la gràcia més gran que li donà Déu
perquè fos aimada fins dels avis.
Amb sa parla franca i dolça
fa reviure belles coses,
i és tan gentil i amorosa
que és talment un pom de roses
la rosa en capoll encara
que ningú no ha desfullat
perquè els llavis riallares
saben riure i sols cantar;
rieu, rieu, llavis riallares
que el vostre riure dona conçol
perquè es pur com l'aire
i té la melodia del rossinyol.
I jo sempre francament et diré
en veure't somriure joiosa,
que és la gràcia més gran
que et donà Déu
en posar-te als llavis
aqueix esclat de rosa.*

FRA VIMA

Petit drama

(El jugador)

(acabament)

Pel carrer desert va un noieta d'uns set anys, miserablement abillat, sense res al cap i amb una bufanda greixosa voltada al coll i les mans a la butxaca; sens dubte, el fred i l'encàrrec que porta el fan anar depressa. En ésser a la porta de l'escala del cafè hi entra i enfila escala amunt; en arribar a dalt i després de donar una mirada cap a l'estufa, va de dret a la sala de joc. Qualsevol que ho hagués vist hauria endevinat tot seguit que no era la primera vegada que aquell xavalet feia aquest camí; obra la porta-vidriera i va passant per entre els homes que estan drets fins a col·locarse al costat de l'home del caliquenyo, aquest li dóna una mirada i sense dir-li res aplega les cartes que li han donat. El noieta sens esperar que aquell home li parli diu mig espongit: «pare, la mare diu que vingueu que en Lluïset plora molt», i l'home com si no hagués oït aquelles paraules, després de mirar-se les cartes pega un cop a la taula amb els nusos dels dits bo i exclamant «!jugo!»; però, malgrat l'aparent serenitat de la seva cara, sosté una lluita interior indefinible; acabada la jugada es dirigeix a aquell infant amb to aspre:

«¿què vols tu?», i el noieta repeteix les paraules d'abans; «està bé!» respon l'home, i com si ja hagués complert un deure, torna a prendre cartes, se les mira amb molt secret i les llença al mig de la taula, i dirigint-se al seu fill: «au ves; ja vindré desseguida», i veient que el noieta no es mou s'aixeca i indicant a un que mirava que seguí al seu lloc, diu al noieta: «passa!» i surten cap a l'escala. En arribar a baix, el pare diu algunes paraules a mitja veu al vailet i aquest li respon, de cop el pare diu aixecant més la veu: «vés, i diga-li que no ho provi pas de venir ella, sents?; ves! jo ja vindré desseguida», i el fillet després de vacil·lar uns segons comprenent que el seu pare no complirà ço que diu, empren el camí de casa seva.

L'home torna al seu lloc de la taula; un cop assegut fingint una tranquil·litat que està molt lluny de sentir, diu a l'amo de l'establiment: «Gori, porta'm un quinzet de Rom», i malgrat tenir quasi tot el pensament ocupat en l'estat en què es troba la seva llar, per cert força angoixós, aquell home segueix jugant i més és propi va perdent fins a quedar-se amb uns quants cèntims solts.

Amb un rosec al cor i passant pel seu pensament tenebrós una sèrie d'idees barbres surt del cafè maleint la seva mala estrella i jurant—per mil·lèsima vegada—no tornar a posar els peus en aquella casa.

Apoc a poc, com si temés tornar a casa seva, va caminant d'esma tot pensant: «tota la setmana treballant desesperadament per a portar el fruit de les meves suades a una taula de joc, perquè els altres se n'aprofitin, mentre a casa un fillet de pocs mesos se'm mor de misèria...», i entre dents, desesperat es diu tots els disbarats.

El sereno trenca el silenci de la nit cantant les dnès. L'home del caliquenyo s'ha esfumat en mitg de la foscor d'un carreró estret i tortuós.

UN SALTENC.

CONTES

JOANA

(acabament)

I mai per mai no oblidaré aquelles delicioses escapades que ens permetien passejar una estona a la perduda, sense seguir camí, entre els arbres de la Devesa, o bé anar a pendre el sol a vora el Ter! Ni els dies desolats de les vacances la dolça melangia i la joia de descloure, de tant en tant, aquelles lletres barroeres que no deien res i deien tantes coses!

Així anà passant, durant una tongada, aquell viure nostre, clar i tranquil com una estrella, fins que una nova il·lusió em vingué a esmorteir la primera. Erem a l'acabament del sisè curs de Batxiller quan s'apoderà de tots i de mi la il·lusió de la Universitat i de Barcelona, i l'una i l'altra cosa

se'ns apareixia d'una bellesa incalculable.

I arribà, per fi, la tarda en què, acabats els estudis, havia d'acomiar-me de Joana; ens trobarem a la Devesa. Li vaig parlar, sense gaire fe, del nostre esdevenidor i de moltes i moltes coses.

—No: tot això és mentida. Ja no et recordaràs mai més de mi!—digué recolzant-se sobre meu, plorosa.

I, en sentir en mi els batecs profundament humans dels seus pits i l'alenada tèbia de la seva carn i la fredor dels seus llavis a la meva galta, va renèixer la il·lusió d'altres temps per a morir aviat.

En ésser l'endemà, el tren se m'endua i vora un canyar del terraplè de la via una mà blanca, voliant com una papallona, em feia adéu!, segurament per sempre...

E. ISERN I DALMAU

ANDALLA

¡Quin mal efecte!

(A les noies de Salt)

Permeteu-me xamoses saltenques que us adreci avui aquestes ratlles. Abans de seguir avant, però, vull fer-vos una advertència; no voldria que interpretéssiu malament la síntesi d'aquests mots.

No tinc la pretensió de regeneradora ni moralista. Potser de primer antuvi us sentireu molestades,—tampoc no és aquest el meu desig—però si mediteu i profunditzeu una mica, compendreu com és de noble l'afany que em mena a fer-vos aquest... diguem-ne prec.

No vull pas entretenir-me a fer un estudi psicològic de determinats temperaments, no; vull copsar la massa de les noies força en general.

Es de doldre moltes vegades oir una conversa entre unes noies que pel seu aspecte, gens menyspreable, tenen tota l'aparença de noies ben educades i àdhuc instruïdes. A part de la parla vulgar, (això encara és admissible dintre la naturalitat) és esgarrifós el lèxic adoptat en totes llurs enraonies, emprant mots i frases pròpies de gent de la més baixa escala social. Si us fixeu una mica en el pèssim efecte que això pot causar a propis i estranys no podreu menys que avergonyir-vos de vosaltres mateixes, això descomptant la impressió de mal gust que causarà al foraster i el concepte que pot formar-se del poble, i dic del poble perquè, ¿què pensarà el foraster, dels homes i fins de les dones si té davant l'exemple de les noies? La resposta no pot ésser més clara.

Les que treballen a la fàbrica tenen l'atenuant (suposant que els atenuants hi caben) que és influència de l'ambient; no diré que no, però jo no dubto que amb una dosi relativa de bona voluntat podeu alliberar-vos d'emprar en la vostra parla paraules que no tenen cap valor intrínsec i que les més de les vegades us ridiculitzen. Parlo per experiència amigues lectores;

jo també he treballat a la fàbrica i he respirat aqueix ambient i malgrat tot he tingut suficient força de voluntat per a mantenir-me al marge d'aquesta deficiència tan lamentable.

N'hi han també que amb tot i no haver estat a cap fàbrica, adopten aquest lèxic vergonyant; aquestes serà segurament per no ésser menys, i unes i altres jo crec que entenen que això fa gran i... vesteix. Excuso dir que sortosament avui hi han forces excepcions.

Ara bé, jo us prego que fiteu l'esguard en el demà; el poble camina vers un nou horitzó; no dubteu que si vosaltres no heu sabut (encara hi sou a temps) allunyar de la vostra llar aquesta nafra de la nostra bella llengua, els vostres fills us en faran retret i us exigiran que de bell nou refeu la vostra instrucció i educació primària.

Vulgueu demostrar que el nostre poble és un poble pel qual no ha estat eixorca la ventada de civilització i cultura que arreu s'ha estès; preneu en ells vostres lleures algun llibre que us parli ben endins del vostre pensament i veureu com a poc a poc se us enfortirà l'esperit amb un desig de reivindicació, i llavors us sentireu orgulloses del vostre poble i de vosaltres mateixes i el vostre fruit no vindrà al món arrossegant una feblesa d'esperit que sembla una estigma.

El meu Nadal

Ha estat trist, el meu Nadal. Mireu si ho ha estat que he tingut de passar-lo a la presó. Sí senyors, a la presó jo he passat Nadal, aquesta diada del vi dolç i del xampany; dels torrons i les neules; de les rialles i dels plors.

I ara no us creieu que per obra d'una estafa, d'un furt, d'una criminalitat, no; se m'ha tancat entre reixes per haver comés un acte de bon xicot, de cordialitat, de persona!

Dimecres passat, allà entre sis a set del vespre, em trobava prenent un vermut en un modest bar de la rambla de l'Immortal junt amb un amic advocat de Barcelona.

Doncs bé; l'amic i jo estàvem conversant de coses nostres: de llibres, de teatre, d'autors, etc. quan tot d'una entra un home vell, sense afaitar, amb un gos, amb un sac de no sé què a l'esquena, amb un garrot a la mà, pobrament vestit... i s'asseu sense pronunciar un mot a una taula veïna...

Ja veiem tot seguit que si li presenta l'amo de l'establiment i li diu, amb pocs *modos*, que faci la mercè d'anar-se'n, cosa que ell es nega rotundament a complir,

He vingut per beure—li contesta—i haig de beure costi el que costi.

Aquesta casa—continua l'amo—només serveix a les persones.

No—fa el pobre somrient i amb intenció— si aquest gosset no vol pas beure. Ja ha begut abans d'entrar a la ciutat. Només a mi em servirà un cafè amb llet.

—No us he dit que no? Que no us vull servir?... Apa, a fora! A fora us dic!

—Sigueu més considerat, més humà...

—Què tan romanços, aquí! Manel! Enric!! Joan!!!

Apareixen tres joves; són els cambrers de la casa.

—Què passa?—pregunta un d'ells a en entrar.

—Que hem de traure aquest home al carrer. No el vull

veure, em fa fàstic i em rebaixa la parròquia...

—Vinga!

—A fora!

—De seguida!

Els tres individus van per agafar-lo; el meu amic i jo ens alcem i protestem enèrgicament contra la infàmia que s'estava realitzant. Aquests no fan esment de les nostres paraules, ni de les nostres amenaces, ni de res; i amb tota la seva vigor i barra trauen brutalment l'home que no era altre que un captant, fill del dolor i de la misèria.

Els tractem de tot fins a punt d'anar a caps-gírells, i després d'ajudar, moralment i materialment al pobre, ens en anem cap a casa.

I encara no feia mitja hora que hi érem arriben uns senyors se me'n duen a mi, sense explicacions de cap mena. On? Allà on he passat les festes del Nadal: a la presó.

I per quina causa? No ho sé. Però jo crec que per haver volgut protegir un pobre, un vell, un germà!

JOAN DE TERRA-LLIURE.

Cafè amb llet

Indigestió cerebral.—Sovint, em veig obligat a haver de realitzar un esforç considerable per adornar-me, posem per exemple, que estic travessant un dels carrers de més trànsit de tota una gran ciutat amb comunes subterrànies, anuncis lluminosos i criatures que venen diaris. Sóc capaç de fer tres i quatre llegües de camí pla, sense desempallegar-me d'una determinada compassió salobre devers els malpensats imponderables i carregats de romansos, que porten cisellada a les galtes una arruga problemàtica com un punt d'interrogació.

No puc menys d'imaginar-me aquesta mena de gent com uns eterns infants enamorats de la lluna, i que es passen la meitat de l'existència resseguint amb el dit xic de la mà esquerra unes paraules mefistofèliques que varen trobar al capdavant de la darrera pàgina d'anuncis d'un *magazine* desequilibrat.

Qualsevol de les flastomies galvanitzades d'un d'aquests individus de bigoti refilat, em fa l'efecte agredolç d'una inesperada xiscladissa de brivalls, originada per un petó biliós d'una vespa rodasoques en el clatell esquilat d'algun propietari panxacontent i barbamec. Em fa sentir per dins com un exòtic pesigolleig curt de gambals que em porta a pensar si algú s'està entretenant raspallant-me la consciència amb una bronja minúscula feta de cabells de romàntica desenganyada. Aleshores em burxa la memòria—no sé per quina complicada associació psicològica d'imatges i pensaments—el cuc llefiscós d'una visió àcida de la meva infantesa. Recordo uns moments tremoladissos de frisança i de guirigall que em deixondiren, per primera volta, de l'ancestral endormiscament del sistema sensitiu que em lliurava a les grapes famolenques d'una multitud antropòfaga que hauria acabat per esbotifarrar-me sense compliments. Vulgues que no, sempre una guspira maniàtica se't fica entranyes endins, en aquests casos, i et força a deplorar aquella teva complicitat en el canibalisme iconoclasta que se t'havia arrapat a la medul·la com una llagasta acabada de purgar. Jo no puc evitar, en aquestes ocasions, una deixatada esgarrifança que m'electrocuta de cap a peus. I és així, momiatitzat pel virus dominador d'un odi sagrat envers la gent de mirada tallant i tabolla,

propícia tothora a pendre la persona més inofensiva per un masteganervis descamisat, com és possible que puguin transcórrer vint-i-quatre hores senceres sense que jo m'adoni, posem per exemple, que la pols de la carretera que estic trepitjant hagi desaparegut per un tràngol de vent o una mànega d'aigua. Aquesta gent incomprensiva i curta de vista són fatals per a mi. Cada vegada que tinc la mala fortuna d'ensopegar amb algun d'aquests *articulats* de closca obtusa i malaguanyada, ja puc ben dir que no em recordaré pas de comptar les estrelles o de posar mitja dotzena de rierencs al davant de casa per tal que el «serenó» no sofreixi l'oblit de no desvetllar-me.

L. de C. G.

Tirant Pedretes

Hem d'assabentar-vos que el nostre benvolgut company «Jepet», l'encarregat de la tan exposadíssima secció «Tirant Pedretes», de resultes de l'analfabetisme i ignorància d'alguns individus d'aquest poble, se'ns ha fet frare caputxi al convent de Sant Pancràs. Això vol dir que haurien de tenir més compte amb els significatius; que no entengueu «brunes» per «brutes», naps per cols i xerevies per fesols.

S. M. «Don Juanito» és el jove més guapàs, més ben plantat i més elegant del Veïnat. Ho diem perquè ho hem sentit a dir a més de quaranta dotzenes de noies, entre les quals aquella que —ai quan hi penso!— es diu «Pepita». Res; una sort com una altra.

En «Guillermin» i la Magdalena fins ara tenien un bon recer per dir-se cosetes dolces en el mateix llindar de casa d'ella. Però, d'ençà que la tramuntana se'ns ha enfurismat com un cabrit de quatre dies, s'han vist obligats a interrompre amb freqüència llurs acaramel·lades entrevistes. Ho sentim.

Apa, xamosa Genoveva, ja pots estar contenta, que el «tió» t'ha obsequiat amb l'arribaáa del teu «Pepitu». Es veu que vares resar un parenostre d'aquells que arriben al cel.

Et felicitem, Quimè, pel bon gust que has tingut en escollir un «consol» tan divinal per a la teva consuetudinària tristesa. A veure si ara et naixerà el coloret a les galtes i el somris als llavis.

I d'en «Miliu» i la «Cassi...» quin entrellat en treurem? Són amics... són renyits? La solució, quan es casin, que suposem que serà quan els eixos de Chevrolet no es dessoldin. No és això «Miliu»?

Havem tingut el gust de saludar la corprenedora Maria que ha vingut a passar les vacances de Nadal i acabar de fer perdre la xaveta als nostres redactors, Desitgem, Maria, que la teva estada entre nosaltres et sigui agradable, i et recomanem que no facis mortaldats de cor, car després, quan ens deixes, sembla una vall de llàgrimes i havem de gastar els mocadors nous de la calaixera. Amén.

Gentil Assumpció, pel bé teu i del teu «dandy», et recomanem que et tornis un xic més matinera, puix que cada dia et veiem fer els cent metres per no fer tard al «rellevo» de dos quarts de vuit. Que t'en fa perdre d'estones el teu Enriquet.

Un redactor de «POBLE DE SALT», per cert molt tarambana, està pels ossets—això dels ossets és un dir—d'una actriu de l'«Art i Amor». No direm el nom d'ell ni el d'ella fins que en Joanet els hagi cantat aquella: «El marit ha d'ésser fidel a la muller, la muller ho ha d'ésser al marit, i ambdós s'han d'estimar en el carrer, i molt més a casa, i molt més al..... (vosaltres mateixos).

No heu notat que a les acaballes del carrer d'Anselm Clavé es sent certa flaire d'una flor boscanes? Doncs, és perquè a l'umtim niu d'aquets carrer hi ha un jardí amb quatre formoses mates (M., M., M. i M.) de «fariçola»: una de petita que tot just brota, dues de florides i a punt d'arrençar, i una altra de més fornida que està encara per copsar. Qui la copsarà?» «Chi lo sà».

L'Elvireta i l'Angelet els beurem ben aviat com una parella de coloments. Ens ho ha assegurat una vella més xarraire que el lloro de Pedret.

Hi ha moltes maneres d'expressar-se l'amor: qui ho fa cantant, qui ho fa ballant, qui ho fa xiulant, qui ho fa badallant, qui ho fa rient, qui ho fa mastegant xiclets...

Un exemple: En Manel i la Lluïsa, que s'ho agafen d'una manera tan dramàtica que sembla que estiguin representant «La Dama de les Càmelies».

Avis als ciclistes: Tot aquell que li manqui algun accessori per a la seva màquina, el trolarà ben econòmic i acomodament al taller de modisteria de Aegeleta Barrina. Hores de despatx i venda: des d'entrada de fosc fins a les deu quares d'onze, quan surten de les fàbriques. Passeu-hi i us en convencereu, davant d'aquella concurrència de ciclistes que fan cua.

Notícies locals

El diumenge dia 14 del corrent mas, el batlle d'aquesta població, N'Emili Pibernat, donà una interessant conferència sobre *Administració municipal*, en el *Centre Republicà*, descapdellant els següents temes: Pressupost municipal, Projecte d'aixamplis, Graduació d'Escoles i Projecte de clavegueres. Fou molt aplaudit per la nombrosa concurrència.

La companyia dramàtica *Arte y Amor* està verificant una *tournèe* per diferents localitats de

les veïnes contrades.

Es digna de lloança la tasca artítica que ve portant a cap lesmentada agrupació, essent mereixedora dels èxits assolits.

Dies passats, a Girona, uns desconeguts s'apropriaren d'una tartana i un cavall del nostre conveí Sr. Lluís Alsina, posant en perill la seguretat dels transeüns. Sortosament, es va poder recuperar molt aviat.

Hom féu córrer la nova que uns malfactors intentaren penetrar en el «Mas Devesa», havent estat foragitats amb valentia per la mestressa de dit mas.

A l'industrial Narcís Bosch li fou substreta una quantitat en la seva parada de la Rambla de Pí Margall de Girona.

El proper dia 6 festa dels Reis, tindrà lloc la partició de premis que'l nostre Ajuntament concedeix a l'escola nacional de nois.

Aprofitant aquest motiu s'organitzarà una simpàtica festa escolar amb cançons de mainana, recitació de poesies i demés,

El senyor Mestre, en assabentar-nos del projecte, ens prega que convidem en nom seu i dels nens a tots els veïns, ço que fem de ben bona voluntat.

Dues centrals de telèfons en el nostre poble.

Es pot donar per segur que dintre de poc seran instal·lades, una a Salt i l'altra al Veïnat, dues centrals telefòniques: la de Salt, en la fusteria Juncà, carrer de la Princesa, i la del Veïnat, a l'expendeduria de tabacs, núm, 2.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Noixaments, 2
Defuncions: 1 (home)
Matrimonis: 0

Crònica de l'Ajuntament

La Comissió Municipal Permanent ha pres els següents acords:

—Quedar enterada que des del dia 7 al 13 dels corrents s'han cobrat per arbitris en el Mata-dero, 523'86 pessetes.

—Fer una inspecció al pati d'una casa del carrer Hernán Cortéz ont es projecte consiruir un edifici.

—Aprovar el pagament d'un compte d'import 10'35 pessetes per la compra de 69 timbres mòvils.

—L'Alcaldia ha designat agents repartidors de les cèdules d'inscripció del Cens de població a Antoni Papell, Joan Peraferrer, Felip Olivera, Josep Vall-llobera, Josep Parera i Gaspar Puig.

—El pressupost municipal que ha aprovat l'Ajuntament suma la quantitat de 115663'08 pessetes, en lloc de 119591'26 pessetes a que s'elevà el de l'any passat.

Els Reis!

Ja hem arribat als Reis. Ja hem arribat a la gran festa dels infants.

Visca, els Reis! Visca, els infants!

Com cada any a la nit de la vigília d'aquesta formosa i volguda diada veurem, amb joia i satisfacció, els nostres carrers poèticament il·luminats pel tradicional fanalet de la mainadeta que anirà a esperan els seus Protectors curosament abrigats, fidelment acompanyats i tot entonant amb veu clara, apacible, amb fe i amb innocèn-

TALLER DE FUSTERIA I MOBLES
ENCÀRRECS FUNERARIS

Casa Juncà

Princesa, 25 27 i 29

SALT

cia, la tan vella i popular cançó:

—Visca als Reis
de l'Orient
porten coses
a tota la gent...

Veurem també plorar-ne de fred, de son, o per culpa d'un bordagassot mal educat que s'entretindrà amb un *tira-gomes* o amb un altre objecte vil a malmetre'ls el fanal tan gentil i aimat, per ells; tan admirat i lloat, per nosaltres.

I com sempre porarant el plat al balcó, somiarant grans joguines, riques dolçors i serà un jorn gaii, venust pel ric; dolorós pel pobre.

ACA

Correspondència

A tots els nostres lectors i amics, els desitjem unes bones festes i un felix any nou.

LA REDACCIÓ

P.—Els vostres dibuixos tenen força traça. No obstant, no són per publicar en un quincenari com el nostre. Procureu fer alguna caricatura en tinta i no gaire grossa.

Noi.—Ens plauen les vostres caricatures; però, perquè us féssiu conèixer.

Fabiola.—Proveu de fer altra cosa.

Ricardo Corazón de León.—De les tres pedretes procurarem d'aprofitar-ne alguna.

La nina dels ulls verds.—Anirà.

Notes.—No admitem més col·laboració espontània que la que rebem en la nostra Redacció. Els treballs poden ésser signats o bé amb pseudònim. En aquest darrer cas, no els podem publicar si no sabem el veritable nom i adreça dels autors.

No és retornen els originals.

aquest número ha passat per la
censura

Sastreria Jaume Bosch

(a) Replans

Immillorable assortit de gèneres de totes classes per a vestits i abrics de gran novetat.-Temporada d'hivern.

Preus molt econòmics

Carrer de la Princesa

SALT

Jaume Brugués (a) Tiranius

Especialitat en menjars, queviures i vins procedents de les principals comarques vinícoles de Catalunya; és serveixen a domicili.

SALT

Sastreria Moderna d'Andreu Serra Vilagran

Extens assortit de models i colors de moda, en vestits i abrics, sempre darreres novetats. Jaquetes i abrics per a senyores i senyoretetes. Ex-tallador de les millors sastreries de Barcelona i Amèrica.

Tall americà. Visiteu aquesta casa **Preus raonables.**

Carretera nova, 41

SALT

JOAQUÍM CANALS (a) Hostal Nou

Acreditada Casa de menjars i begudes

Festes de Nadal, Cap d'Any i Reis

Exquisit Vi d'Alella. Xampanyes **Industrial Xampanyera** i **Gelemà** (Caves de Vilajuïga).